

Sygn. akt II K 545/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

25 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2020 roku

sprawy A. F. (1) syna R. i E. z domu T.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w 11 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami po uprzednim wyłamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych przedostał się do wnętrza budynku gospodarczego skąd dokonał kradzieży motorowego marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 1000 złotych oraz dwóch akumulatorów nieznanej marki wartości 50 złotych za sztukę w wyniku czego powstała strata w mieniu o łącznej wartości 1100 złotych na szkodę M. i U. A.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

oraz sprawy M. F. (1) syna P. i K. z domu W.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że :

w 11 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami po uprzednim wyłamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych przedostał się do wnętrza budynku gospodarczego skąd dokonał kradzieży motoroweru marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 1000 złotych oraz dwóch akumulatorów nieznanej marki wartości 50 złotych za sztukę w wyniku czego powstała strata w mieniu o łącznej wartości 1100 złotych na szkodę M. i U. A.

I. uznaje oskarżonego A. F. (1) za winnego tego, że w dniu 11 września 2019 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia motoroweru marki R. (...) o wartości 1000 złotych stanowiącego własność R. A. tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37 a k.k. w brzmieniu sprzed 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. F. (1) w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do wykonywania stałej pracy zarobkowej;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. F. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz R. A. kwoty 500 (pięciuset) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet kary ograniczenia wolności wymierzonej oskarżonemu A. F. (1) w punkcie I wyroku zalicza okres jego zatrzymania od 12 września 2019 roku, godzina 18:55 do 13 września 2019 roku, godzina 15:05;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego A. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej części;

VI. uznaje oskarżonego M. F. (1) za winnego tego, że 10 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 akumulatorów o łącznej wartości 200 (dwustu) złotych oraz szlifierki kątovej o wartości 100 (stu) złotych, a także nabojów o nieustalonej wartości stanowiących własność M. i U. A. przy przyjęciu, iż zachowanie to stanowiło wypadek mniejszej wagi tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 34 § 1 a pkt 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. F. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

VII. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego M. F. (1) w okresie odbywania kary ograniczenia wolności do kontynuowania edukacji bądź podjęcia stałej pracy zarobkowej;

VIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. F. (1) środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. i U. A. kwoty 300 (trzystu) złotych;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 545/29	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. F. (1), M. F. (1)	<p>A. F. (1) w dniu 11 września 2019 roku w M. wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia motoroweru marki R. (...) o wartości 1000 złotych stanowiącego własność R. A.</p> <p>M. F. (1) w dniu 10 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami po uprzednim wyłamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 4 akumulatorów o łącznej wartości 200 (dwustu) złotych oraz szlifierki kątovej o wartości 100 (stu) złotych , a także nabojów o nieustalonej wartości stanowiących własność M. i U. A.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>M. A. (1) oraz jego żona U. A. są współwłaścicielami domu jednorodzinnego położonego w M. przy ulicy (...). Od śmierci jego wcześniejszego właściciela – ojca U. A. dom ten jest opuszczony. Niemniej jednak państwo A. sprawują opiekę nad tym budynkiem oraz przyległymi do niego zabudowaniami gospodarczymi. M. i U. A. na stałe mieszkają na terenie C., a do M. przyjeżdżają zazwyczaj raz na miesiąc na weekendy czy innego rodzaju dni wolne od pracy, dbając o to miejsce. W budynkach gospodarczych posadowionych na przedmiotowej działce państwo A. składują różnego rodzaju ruchomości.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>zeznania świadka M. A. (1) k. 2-6, k. 14-16, 36, 38 k. 162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>notatka urzędowa k.1, 11</p>		
<p>20 sierpnia 2019 roku M. A. (1) był z żoną w M.. W momencie wyjazdu w budynkach gospodarczych stanowiących ich współwłasność pozostawili między innymi : motorower marki R. (...) o nr rej (...) o wartości około 1000 złotych stanowiący własność ich córki R. A. (albowiem małżonkowie jeszcze przed wrześniem 2019 roku zdecydowali się sprzedać córce</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162</p> <p>zeznania świadka M. A. (1) k. 2-6, k. 14-16, 36, 38 k. 162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka M. F. (2) k. 87-88, k. 164</p> <p>notatka urzędowa k.1, 11</p> <p>protokół oględzin k. 7-9</p>		

<p>ten pojazd), akumulatory, szlifierka kątową o wartości 100 złotych stanowiąca własność małżonków, akumulatory od różnego rodzaju pojazdów mechanicznych o wartości 50 złotych każdy, a także naboje do pistoletu do osadzaka. W momencie wyjazdu z przedmiotowej nieruchomości do C. M. A. (1) w sposób uważny zamknął wszystkie pomieszczenia. Przedmiotowe pomieszczenia gospodarcze w momencie wyjazdu pokrzywdzonych były zabezpieczone poprzez drzwi zamknięte na kłódkę. Natomiast pomieszczenie, w którym znajdowały się wyżej wymienione przedmioty było dodatkowo zaopatrzone w drzwi z zamkiem typu łucznik</p>	<p>materiał poglądowy k. 49-68</p> <p>oświadczenie M. A. (2) z dnia 5 sierpnia 2020 roku k. 158</p>		
<p>10 września 2019 roku na ogrodzony teren powyższej nieruchomości przedostali się nieletni M. F. (2) oraz M. O.. Nastolatki w chwili spędzili w znajdującej się na tej posesji altance. M. O. i M. F. (2) postanowili wówczas zadzwonić po M. F. (1), informując go gdzie przebywają. Po przybyciu w to miejsce M. F. (1), nieletni i oskarżony palili papierosy, czas spędzając na rozmowach. W pewnej chwili M. F. (1) zaproponował aby sprawdzić co jest w</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka M. F. (2) k. 87-88, k. 164</p>		

budynkach znajdujących się na tej posesji.			
<p>Widząc, iż drzwi pomieszczeń gospodarczych są zamknięte M. F. (1) wraz z M. F. (2) zaczęli usuwać przeszkody w postaci tych zamkniętych drzwi i klódek. Sprawcy kopali w te przedmioty oraz bili w nie młotkiem, dzięki czemu przedostali się do środka budynku. Gdy M. i M. F. (2) wraz z M. O. przełamali zabezpieczenie w postaci zamka typu łucznic natychmiast przystąpili do zaboru znajdujących się ta przedmiotów. W tym czasie każdy ze współsprawców brał udział w zaborze mienia. Tego dnia M. F. (2), M. F. (1) oraz M. O. wzięli z przedmiotowego pomieszczenia cztery akumulatory, szlifierkę marki B. oraz naboje do osadzaka.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162</p> <p>zeznania świadka M. A. (1) k. 2-6, k. 14-16, 36, 38 k. 162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka M. F. (2) k. 87-88, k. 164</p> <p>notatka urzędowa k.1, 11</p> <p>protokół oględzin k. 7-9</p> <p>materiał poglądowy k. 49-68</p>		
<p>Po wyjściu z nieruchomości pokrzywdzonych, sprawcy udali się do domu M. F. (1), gdzie sprawdzili w Internecie cenę akumulatorów na skupie złomu. Po powzięciu decyzji o sprzedaży skradzionych przedmiotów M. F. (2) wraz z M. O. poszli do posesji zamieszkiwanej przez A. F. (1), aby nakłonić go do pomocy w sprzedaży tychże</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka M. F. (2) k. 87-88, k. 164</p>		

przedmiotów na skupie złomu			
<p>A. F. (1) zgodził się na powyższą propozycję i wraz z M. F. (2) i M. O. udali się samochodem A. F. (1) na skup złomu, gdzie oskarżony dokonał sprzedaży akumulatorów, za które sprawcy uzyskali 100 złotych. Tymi pieniędzmi mężczyźni podzielili się w następujący sposób. A. F. (1) otrzymał 20 złotych, a M. F. (2) i M. O. po 40 złotych. Natomiast M. F. (1) nie był obecny w czasie sprzedaży tych przedmiotów oraz nie brał udziału w podziale pieniędzy.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka M. F. (2) k. 87-88, k. 164</p>		
<p>Następnego dnia M. O. zdenerwowany zgubieniem pieniędzy w galerii trzy korony postanowił dokonać zaboru skutera znajdującego się w tym samym pomieszczeniu, co wcześniej skradzione przedmioty. M. O. do owych działań postanowił zaangażować A. F. (1), któremu zdradził swój plan dokonania kradzieży tego pojazdu, a następnie jego sprzedaży i podziału środków pieniężnych. A. F. (1) ponownie przystał na propozycję M. O., który polecił mu stać na czatach, a potem pomóc w jego sprzedaży</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>częściowo zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>notatka urzędowa k.1, 11</p>		

<p>Po wspólnym przyjeździe pod opuszczoną posesję, M. O. wszedł do tego lokalu wykorzystując luki w przełamanych za uprzednim razem zabezpieczeniach. W momencie gdy M. O. dokonywał zaboru motoroweru, A. F. (1) siedział samochodzie i obserwował przedmiotową okolicę, zamierzając ostrzec w miarę potrzeby M. O.. W momencie gdy M. O. dokonał już zaboru owych przedmiotów, mężczyźni postanowili rozdzielić się. M. O. miał udać się pieszo wraz z motorowerem do punktu złomu, gdzie miał ponownie spotkać się z A. F. (1).</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p>		
<p>Gdy A. F. (1) z M. O. znaleźli się w umówionym miejscu, A. F. (1) chciał sprzedać rzeczony pojazd mechaniczny. Niemniej jednak właściciel punktu złomu odmówił przyjęcia tego przedmiotu, wskazując, że nie przyjmuje on całych pojazdów, polecając A. F. (1) rozebranie go na części. Po krótkiej naradzie mężczyźni postanowili zadzwonić po D. R. (1), który przejechał na miejsce i pomógł w rozkręceniu motoroweru. Następnie A. F. (1) dokonał sprzedaży tychże części za kwotę 37 złotych. Następnie sprawcy podzieli się powyższą</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>zeznania świadka P. J. k. 19-22</p> <p>zeznania świadka M. O. k. 28 -29 k. 163</p> <p>zeznania świadka D. R. (2) k. 32-33, k. 164</p>		

<p>sumą pieniędzy, a A. F. (1) uzyskał z przedmiotowej kradzieży kwotę 12 złotych.</p>			
<p>Tego samego dnia do M. przyjechał M. A. (1), który natychmiast zauważył ślady włamania do jego budynków oraz ślady penetrowania ich przez sprawców. W związku z powyższym pokrzywdzony zdecydował się o wszystkim zawiadomić policję. Następnego dnia odbył on rozmowę z właścicielem skupu złomu, który oświadczył mu, że A. F. (1) dzień wcześniej sprzedał tego rodzaju motorower. Niedługo potem M. A. (1) odbył rozmowę z A. F. (1), w której oskarżony przyznał się do popełnionego przestępstwa, jednocześnie informując pokrzywdzonego o niemożności zwrotu skradzionego pojazdu. Jeszcze 12 września 2019 roku policja dokonała procesowego zatrzymania A. F. (1)</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161</p> <p>zeznania świadka M. A. (1) k. 2-6, k. 14-16, 36, 38 k. 162</p> <p>notatka urzędowa k.1, 11</p>		
<p>14 września 2019 roku matka M. O. w rozmowie z pokrzywdzonym, przekazała M. A. (1) kwotę 500 złotych akonto skradzionego motoroweru. M. A. (1) przekazał tę kwotę pokrzywdzonej R. A..</p>	<p>zeznania świadka M. A. (1) k. 2-6, k. 14-16, 36, 38 k. 162</p>		

<p>A. F. (1) ma 32 lata. Posiada on wykształcenie średnie. W chwili czynu był on osobą bezrobotną, natomiast w dacie wyrokowania podjął już pracę zarobkową. Oskarżony jest bezdzietnym kawalerem. Nie posiada żadnego większego majątku, prócz samochodu marki S. (...). A. F. (1) był wcześniej dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Mianowicie w 2012 roku był on skazany za przestępstwo kradzieży na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na dwu letni okres próby. Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 11 maja 2018 roku A. F. (1) został uznany za winnego ciągu oszustw, za które wymierzono mu karę roku i dwóch miesięcy ograniczenia wolności. W chwili czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1) k.22-23, k. 161 – odnośnie danych osobopoznawczych</p> <p>opinia sądowo – psychiatryczna k. 100-105</p> <p>dane o karalności A. F. (1) k. 108-109</p> <p>dane o oskarżonym A. F. (1) k. 73</p> <p>zaświadczenie o stanie majątkowym A. F. (1) k. 70</p>		
<p>M. F. (1) ma skończone 18 lat. W chwili obecnej jest on uczniem Zespołu Szkół w M.. Jest on bezdzietnym kawalerem, pozostającym na utrzymaniu rodziców. Nie posiada on żadnego większego majątku. Oskarżony M. F. (1) nigdy nie leczył się</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1) k. 117-118, k.162 –odnośnie danych osobopoznawczych</p> <p>dane o karalności M. F. (1) k. 96</p> <p>dane o oskarżonym M. F. (1) k. 95</p>		

psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Oskarżony jest osobą niekaraną.	zaświadczenie o stanie majątkowym M. F. (1). 97		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1)	A. F. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i w toku rozprawy głównej przyznawał się do zarzucanego mu czynu. Mianowicie oskarżony wyjaśnił, iż 11 września 2019 roku przyszedł do niego M. O., który zaproponował mu udział w kradzieży skutera znajdującego się w opuszczonym domu pokrzywdzonych, który to dom położony	

jest nieopodal jego miejsca zamieszkania. Jednocześnie A. F. (1) w sposób konsekwentny podawał, iż nie wszedł on na teren nieruchomości sąsiada, lecz jedynie stał na czatach, co było przedmiotem jego wcześniejszych ustaleń z M. O.. Nadto w toku rozprawy sądowej A. F. (1) w sposób kategoriyczny stwierdził, iż brał on udział tylko i wyłącznie w kradzieży, która miała miejsce 11 września 2019 roku. Natomiast w swoich depozycjach podał, iż nie brał on udział we wcześniejszym włamaniu do budynków gospodarczych pokrzywdzonych, które to włamanie miało miejsce dzień wcześniej. Dodatkowo A. F. (1) oświadczył, iż pomógł on zbyć M. O. zarówno skradziony 11 września 2019 roku motorower, jak również akumulatory będące owocem wcześniejszego włamania małoletnich, a także podał sumę pieniężną jaką sprawcy uzyskali ze sprzedaży skradzionych przedmiotów. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał wyjaśnienia A. F. (1) za szczere, jasne i nie budzące żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności jak i przydatności dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W pierwszym miejscu należy dostrzec, iż

w realiach przedmiotowego procesu stan faktyczny wynikał wprost z co do zasady zgodnych relacji świadków, którzy poza kwestią ustalenia prowodyra włamania do budynku pokrzywdzonych przedstawili zbliżone oświadczenia wiedzy. Stąd też sąd zważył, iż wyjaśnienia oskarżonego F. są w pełni koherentne z depozycjami procesowymi innych uczestników zdarzenia ; tj. wyjaśnieniami M. F. (1) oraz zeznaniami M. O. czy M. F. (2). Wszyscy oni w sposób jasny i konsekwentny zaprzeczyli ażeby A. F. (1) miał uczestniczyć we włamaniu do przedmiotowych budynków. Świadkowie ci wskazali, że oskarżony o tym włamaniu dowiedział się dopiero w momencie, kiedy M. F. (2) wraz z M. O. przyszli do niego prosić go o pomoc w zbyciu skradzionych rzeczy tj. akumulatorów. Nadto M. O., który to posiadał najobszerniejszą wiedzę odnośnie niniejszego zdarzenia historycznego również potwierdził wersje oskarżonego A. F. (1), zgodnie z którą rola oskarżonego w kradzieży skutera sprowadzała się jedynie do stania na czatach, późniejszego zbycia pojazdu oraz podziału uzyskanych w ten sposób pieniędzy. Jednocześnie koherentne

		<p>są depozycje współsprawców w zakresie jakim podawali oni, że A. F. (1) doskonale orientował się w celu eskapady zainicjowanej przez M. O. i w pełni zaakceptował to przestępstwo jako swoje własne działanie. Wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie także w pozostałych dowodach przeprowadzonych na rozprawie tj. przede wszystkim rachunkach za sprzedaż złomu – co potwierdza zarówno podany przez oskarżonego fakt, że to on sprzedawał skradzione rzeczy jak również uzyskaną z tego tytułu sumę pieniędzy. Jednocześnie należało zauważyć, iż wyjaśnienia oskarżonego są jasne, spójne i logiczne i nie zawierają żadnych zarówno wewnętrznych jak i zewnętrznych sprzeczności. Tym samym Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie posłużył się wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego A. F. (1)</p>	
<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. F. (1)</p>	<p>Natomiast jedynie częściowo wiarygodne okazały się wyjaśnienia drugiego z oskarżonych tj. M. F. (1). Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżony zarówno podczas dochodzenia jak i postępowania jurysdykcyjnego starał</p>		

się umniejszać swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenia, wskazując iż to nie on był inicjatorem włamania do przedmiotowych budynków, a także negując dokonany przez niego zabór rzeczy w postaci akumulatorów, szlifierki oraz nabojów do osadzaka. W tej materii warto zauważyć, iż wyjaśnienia oskarżonego stoją w całkowitej opozycji z danymi przedstawionymi przez M. O., który stwierdził, iż każdy z mężczyzn uczestniczących we włamaniu dokonał zaboru powyższych przedmiotów. Nadto wbrew depozycjom M. F. (1) jego rola w przedmiotowym zdarzeniu nie ograniczała się jedynie do biernej postawy albowiem z zeznań przedstawionych przez M. F. (2) jak również M. O. w sposób niezbity wynika, iż to M. F. (1) przełamywał zabezpieczenia poprzez uderzenia młotkiem w kłódki oraz kopanie po drzwiach tego budynku. Sąd zważył również, iż za danymi przedstawionymi przez M. O. przemawiają także zasady doświadczenia życiowego albowiem w sytuacji kiedy oskarżony nie chciałby dokonywać zaboru rzeczy z pewnością nie przodowałby w przełamywaniu zabezpieczeń oraz przede wszystkim nie zostawił

w swoim domu dla siebie części skradzionych rzeczy. Natomiast należało uwzględnić oświadczenia wiedzy oskarżonego M. F. (1) w zakresie jakim podawał on, że nie brał żadnego udziału w kradzieży motoroweru, a także nie uzyskał jakiegokolwiek części pieniędzy uzyskanej z sprzedaży skradzionych przedmiotów. W tym względzie należy jeszcze raz odnieść się do wiarygodnych w przeważającej mierze zeznań M. O., który w sposób jasny podał, że zaboru przedmiotowego motoroweru dokonał tylko on wraz A. F. (1). Nadto również A. F. (1) przedstawił tożsamy przebieg zdarzeń, a przeprowadzone przed sądem dowodowy zgromadzone przez oskarżyciela publicznego w żaden sposób nie prowadziły do możliwości przypisania M. F. (1) zaboru przedmiotowego pojazdu mechanicznego. Podobnie wszyscy świadkowie występujący w toku przedmiotowego postępowania zgodnie podawali, że M. F. (1) po pierwszej kradzieży pozostał w domu i nie brał udziału w sprzedaży złomu czy redystrybucji uzyskanych w ten sposób środków. Sąd Rejonowy uznał natomiast wyjaśnienia M. F. (1) za wiarygodne w zakresie

jakim podawał on na rozprawie datę pierwszego włamania. Oskarżony w przeciwieństwie do słuchanego później M. O. w sposób jasny i pewny wskazał, iż owe włamanie miało miejsce 10 września. Oskarżony przedmiotową datę podał jako pewną już na początku swoich wyjaśnień składanych przed Sądem, wskazując tym samym, iż w żaden sposób nie był zamieszany on w późniejszą kradzież motorowera, co zarzucono mu w akcie oskarżenia. Natomiast świadek M. O. nie był pewien podanej przez siebie daty dziennej włamania, zwracając uwagę na upływ czasu. Oczywiście okoliczność ta nie ma decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy albowiem z zeznań wszystkich występujących w tej sprawie osób nie budziło żadnych wątpliwości, iż doszło do dwóch różnych kradzieży na szkodę pokrzywdzonych, które to zdarzenia dzielił niewielki odstęp czasu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy (...) przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie w wspomnianym powyżej zakresie posłużył się wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonego M. F. (1).

Zeznania świadka M. A. (1)

Natomiast za w pełni wiarygodne należało uznać zeznania złożone przez pokrzywdzonego M. A. (1). Odnosząc się do analizy treści powyższych oświadczeń wiedzy należało zwrócić uwagę, iż świadek ten w przeciwieństwie do sprawców tego zdarzenia (zarówno oskarżonych jak i nieletnich świadków) w sposób jednoznaczny określił on ilość i rodzaj zabranych mu przedmiotów. Mianowicie M. A. (1) w sposób jasny podał, iż sprawcy ukradli mu 4 akumulatory, szlifierkę, naboje do osadzaka oraz motorower stanowiący własność jego córki R.. Natomiast sprawcy tego zdarzenia w toku rozprawy sądowej mieli istotny problem ze wskazaniem ilościowym zabranych akumulatorów. Nadto żadna z występujących w tej sprawie stron nie kwestionowała podanej przez pokrzywdzonego wartości skradzionych przedmiotów. Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę jednoznaczne oświadczenie M. A. (1), iż właścicielem motoroweru w dniu 11 września 2019 roku była córka R. A. i to ona jest pokrzywdzoną odnośnie tego przedmiotu. Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę fakt, iż świadek A. w sposób kategoriyczny podał, że wyjeżdżając 20 sierpnia

z M. w sposób dokładny dokonał zabezpieczenia posiadanych przez niego budynków gospodarczych. W tej konstytutywnej dla pojęcia włamania materii należy zwrócić uwagę, iż każdy ze sprawców tej kradzieży potwierdził, iż dla umożliwienia penetracji tych pomieszczeń konieczne było przełamywanie zabezpieczeń w postaci drzwi, kłódek i zamków typu łucznik. Nadto Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż świadek jest osobą całkowicie obcą dla oskarżonych, która nie ma żadnego interesu w ich pomawianiu, a na jego obecność na terenie M. jest sporadyczna. Sąd uznał również za przydatne zeznania M. A. (1) w zakresie jakim przyznał on, że K. O. 14 września 2019 roku w imieniu syna przekazała akonto skradzionego pojazdu kwotę 500 złotych. Ponadto należało mieć na względzie, iż depozycje złożone przez M. A. (1) były jasne, spójne oraz logiczne, a także koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszego procesu. Stąd też ustalając stan faktyczny w tej sprawie, a w szczególności rodzaj, ilość i wartość skradzionych rzeczy Sąd Rejonowy posłużył się zeznaniami złożonymi

	przez pokrzywdzonego M. A. (1).	
Zeznania świadka M. O.	<p>Za wiarygodne i przydatne w przeważającej części okazały się być także zeznania złożone przez M. O., który w sposób precyzyjny opisał przebieg całego zdarzenia związanego z zaborem rzeczy znajdujących się w przedmiotowych budynkach gospodarczych. Na pierwszym miejscu należało odnieść się do faktu, iż M. O. w żaden sposób nie starał się deprecjonować swojej roli w kradzieży powyższych przedmiotów, lecz starannie opisał przebieg zdarzenia, w sposób kategoriyczny zaprzeczając jakoby M. F. (1) miał mieć jakikolwiek udział w kradzieży motoroweru. Nadto należy dostrzec, iż depozycje świadka M. O. pozostają tożsame zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i rozprawy głównej. Co więcej zeznania te są w zasadzie koherentne z oświadczeniami innych uczestników tego zdarzenia, poza kwestią ilości skradzionych akumulatorów, daty pierwszej zdarzenia czy też kwestii inicjatywy w wejściu do wspomnianych budynków gospodarczych. Natomiast w pozostałym zakresie oświadczenia wiedzy M.</p>	

O. w pełni korespondują z innymi dopuszczonymi w tej sprawie środkami dowodowymi. Nadto oświadczenia M. O. pozostają także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, które każą powątpiewać w bierną postawę M. F. (1) – artykułowaną w jego wyjaśnieniach, który przecież w sposób aktywny niszczył zabezpieczenia owych pomieszczeń, a także zatrzymał u siebie w domu część skradzionych przedmiotów. Nadto co istotne M. O. w sposób konsekwentny przyznał się, iż to on 11 września 2019 roku sam wszedł do pomieszczeń gospodarczych państwa A., co zostało potwierdzone także wyjaśnieniami A. F. (1), a w konsekwencji wyklucza udział w zaborze tego mienia przez M. F. (1). W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i w dużej mierze przydatne dla ustaleń stanu faktycznego depozycje złożone przez M. O..

Zeznania świadka M. F. (2)

Podobnie za wiarygodne w przeważającej mierze należało uznać zeznania złożone przez M. F. (2), w trakcie rozprawy w dniu 25 września 2020 roku. W swoich zeznaniach M. F. (2) przyznał, iż wraz z kuzynem M. F. (1) i M. O. włamali się do opuszczonych

budynków gospodarczych, a następnie zabrali z tego miejsca, akumulatory, szlifierkę oraz naboje do osadzaka. Przystępując do oceny tych zeznań należało dostrzec, iż świadek w ten w żaden sposób nie negował swojego sprawstwa odnośnie do pierwszego zdarzenia. Jego zeznania w tym aspekcie w pełni pokrywają się z depozycjami złożonymi przez pozostałych występujących w tej sprawie świadków. Nadto należało dostrzec, iż M. F. (2) wskazał, iż posiada on wiedzę, że następnego dnia M. O. wraz z A. F. (1) dokonali zaboru skutera z tej samej posesji, co stanowi kolejny przyczynek do ustalenia daty włamania na dzień 10 września 2019 roku, albowiem data kradzieży skutera tj. 11 września 2019 roku jawi się jako bezsporna w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w tej sprawie. Jednocześnie oświadczenia wiedzy świadka odnośnie jego udziału w sprzedaży akumulatorów pozostają w pełni zgodne z zeznaniami M. O. oraz wyjaśnieniami A. F. (1). W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał zeznania M. F. (2) za przydatne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Zeznania świadka D. R. (2)	<p>Za wiarygodne należało uznać także depozycje procesowe złożone przez świadka D. R. (2). Świadek ten nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia na posesji pokrzywdzonych. Natomiast posiadał wiedzę odnośnie przebiegu sprzedaży skutera w punkcie złomu oraz udziału w tych czynnościach przez oskarżonego A. F. (1) oraz świadka M. O.. W tej materii zeznania świadka należy odczytać jako szczere, spójne i logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem procesowym uzyskanym w toku tego procesu. Niemniej jednak przydatność powyższych depozycji była ograniczona jedynie do tego wąskiego zakresu ustaleń, stąd też dowód ten mógł jedynie pomocniczo posłużyć w odtworzeniu dokładnego przebiegu kradzieży na szkodę U., M. oraz R. A..</p>	
Zeznania świadka P. J.	<p>Bardzo ograniczoną przydatność miały natomiast zeznania świadka P. J., który podał iż A. F. (1) 11 września dokonał sprzedaży złomu w prowadzonym przez niego skupie. Jednocześnie należało zważyć, iż przedmiotowe depozycje znajdowały także swoje pokrycie w sporządzonej umowie kupna sprzedaży, na której widniej</p>	

	<p>podpis A. F. (1), a także wyszczególniona jest suma pieniędzy uzyskana przez sprawców kradzieży. Niemniej jednak brak jest jakichkolwiek podstaw aby podważyć szczerść powyższych oświadczeń wiedzy. Natomiast z uwagi na ich ograniczoną przydatność dowodową Sąd postanowił zaniechać bezpośredniego przeprowadzania dowodów i na podstawie art. 350 a k.p.k. zaniechał wzywania P. J. w charakterze świadka, ograniczając się zaledwie do ujawnienia jego zeznań w trybie art. 405 k.p.k.</p>	
Opinia sądowo psychiatryczna -	<p>W ocenie Sądu Rejonowego w pełni przydatna dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie była ocena biegłych psychiatrów M. B. oraz H. B.. Biegli ci w sposób kompletny odpowiedzieli na zadane im przez organ procesowy pytania dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego A. F. (1). Jednocześnie w toku tego procesu nie ujawniła się żadna okoliczność podważająca kompetencje biegłych do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych jak również brak było podstaw do powzięcia wątpliwości, co do ich bezstronności w tej sprawie. Sąd nie ma także zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych</p>	

	<p>metodologii badań oraz zgodności opracowanych przez nich wniosków końcowych z wynikami badania ambulatoryjnego. Co więcej żadna ze stron tego procesu w żaden sposób nie kwestionowała treści zawartych w powyższym dokumencie procesowym. Stąd też Sąd Rejonowy ustalając okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej związanej ze zdrowiem psychicznym oskarżonego oparł się w pełni na opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej przez biegłych lekarzy M. B. i H. B..</p>	
<p>Dane osobopoznawcze dotyczące oskarżonych, protokołu przeszukań, zatrzymania</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności innych dowodów włączonych w krąg materiału dowodowego w niniejszej sprawie tj. między innymi protokołów przeszukań osób i pomieszczeń, zatrzymania oskarżonego A. F. (1), dane osobo - poznawcze dotyczące oskarżonych, informacje dotyczące uprzedniej karalności oskarżonego A. F. (1) za przestępstwa przeciwko mieniu. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone zgodnie z obowiązującym prawem, przez osoby do tego kompetentne i we właściwej formie. Nadto żadna ze stron procesu nie kwestionowała danych</p>	

	<p>zawartych w przedmiotowych dokumentach. Dodatkowo pisemne oświadczenie pokrzywdzonego M. A. (1) znalazło pełne potwierdzenie w złożonych przez niego na rozprawie zeznaniach, przez co nie został naruszony art. 174 k.p.k. W związku z powyższym również te dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie.</p>		
<p><i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p><i>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i></p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		A. F. (1)

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>A. F. (1) został oskarżony o to, że w 11 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami po uprzednim wylamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych przedostał się do wnętrza budynku gospodarczego skąd dokonał kradzieży motoroweru marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 1000 złotych oraz dwóch akumulatorów nieznanej marki wartości 50 złotych w wyniku czego powstała strata w mieniu o łącznej wartości 1100 złotych na szkodę M. i U. A. tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 279 § 1 k.k. kto kradnie z włamaniem podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Nie budzi żadnych wątpliwości, iż ów czyn zabroniony jest typem kwalifikowanym kradzieży zwykłej opisanej w art. 278 § 1 k.k., gdzie okolicznością modalizującą – zwiększającą stopień społecznej szkodliwości jest pokonanie przez sprawcę zmierzającego do zaboru cudzej rzeczy ruchomej zaktualizowanej przeszkody/ zabezpieczenia chroniącej dostęp nieograniczonej</p>	

publiczności do pewnego zamkniętego pomieszczenia bądź też samo w sobie stanowiące zamknięte pomieszczenie (np. samochód czy inne pojazdy mechaniczne). Tym samym dla przyjęcia kradzieży niezbędnym jest ażeby sprawca pokonał pewną przeszkodę chroniącą dostęp do cudzej rzeczy ruchomej znajdującym się w owym zamkniętym pomieszczeniu. Inaczej dla przypisania sprawcy kradzieży z włamaniem konieczne jest ażeby sprawca nie tylko jak w przypadku kradzieży zwykłej wyjął spod władztwa innej osoby cudzą rzecz ruchomą (która to rzecz posiada rozszerzoną poza językowe brzmieniu definicje legalną w art. 115 § 9 k.k), lecz także aby sprawca dokonując zaboru przełamał zaktualizowane zabezpieczenie, którym władający uprzednio rzeczą zaimplementował chęć ochrony własnego stanu posiadania.

Nadto w realiach przedmiotowej sprawy konieczne jest zastrzeżenie, iż w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego w polskim porządku prawnym panuje tzw. materialno –obiektywna jurydyczna definicja współsprawstwa, zgodnie z którą dla przyjęcia współsprawstwa dany podmiot nie

musi osobiście wypełnić
któregokolwiek znamienia
danego czynu
zabronionego. W tej
koncepcji dla przyjęcia
współsprawstwa
niezbędne jest natomiast
aby czynności danego
podmiotu były niezbędne
bądź bardzo doniosłe
dla wypełnienia znamion
czynu zabronionego przez
innych współdziałających.
W niektórych
orzeczeniach ową
koncepcję wzmacnia się
także o pewne aspekty
subiektywne, zgodnie z
którymi dla przyjęcia
współsprawstwa
niezbędne jest również
ażeby dana osoba
uznawała dane czyn za
własne przestępstwo, a nie
przestępstwo innej osoby.

Dodatkowo dla
wyjaśnienia podstawy
przypisania
odpowiedzialności
oskarżonemu A. F.
(1) niezbędne jest
wskazanie zarysu teorii
współsprawstwa
sukcesywnego. W
literaturze prawa karnego
za taki sposób
przestępnego
współdziałania jest
uznawana sytuacja kiedy
przestępne porozumienie
sprawcy nawiązują już w
momencie realizacji przez
jednego z nich znamion
czynu zabronionego. W
świetle dominującego
poglądu w orzecznictwie
sądów powszechnych
współsprawca dołączający
do współsprawstwa

sukcesywnego ponosi odpowiedzialności jedynie za fragment czynu który był objęty jego fizykalnym działaniem. I tak według tego poglądu niedopuszczalne jest przypisywanie takiemu współsprawcy przestępstwa typu kwalifikowanego, jeżeli owo znamię zwiększające stopień społecznej szkodliwości zostało popełnione przed nawiązaniem porozumienia między współdziałającymi.

Przenosząc powyższe stwierdzenia doktrynalne na grunt niniejszej sprawy godzi się zauważyć, iż nie sposób jest przypisać A. F. (1) przestępstwa kradzieży z włamaniem. Mianowicie należy dostrzec, iż zabezpieczenia mające chronić dostęp do miejsca w którym znajdował się skradziony później motorower zostały przełamane już 10 września 2019 roku na skutek aktywności M. F. (1), M. O. oraz M. F. (2). Natomiast dnia następnego do wyjęcia spod władztwa pokrzywdzonej przedmiotowego pojazdu nie trzeba było pokonywać już owych zabezpieczeń. Niemniej należy zauważyć, iż w przypadku M. O. dopuszczalne byłoby przyjęcie kwalifikacji z art. 279 § 1 k.k. albowiem następnego dnia korzystał on de facto z

owoców swojej uprzedniej przestępnej działalności i ów zabór motoroweru można potraktować jako jedno rozciągnięte w czasie włamanie – rozpoczęte dzień wcześniej. Niemniej jednak w żaden sposób powyższej argumentacji nie można odnieść do oskarżonego A. F. (1), który w żaden sposób nie brał udziału we wcześniejszym włamaniu do owych budynków gospodarczych. Sytuacji tej nie zmienia fakt, że oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z wcześniejszej kryminalnej aktywności jego współsprawcy. Nie można bowiem w ocenie Sądu poprzez proces myślowy w sposób choćby konkludentny przejmować na siebie odpowiedzialność karną za czyny nie objęte przecież jego porozumieniem. W przedmiotowej sprawie nie ulega bowiem wątpliwości, iż przestępne porozumienie oskarżonego z M. O. nie polegało na włamaniu się do budynku lecz jedynie dokonaniu zaboru określonej rzeczy tj. motoroweru stanowiącego własność R. A.. W związku z powyższym w realiach przedmiotowej sprawie oskarżonemu A. F. (1) można przypisać jedynie realizację znamion występku z art. 278 § 1 k.k. w pewnej formie zjawiskowej, o której wyborze w poniższym

akapicie. Realizacja
znamion kradzieży przez
ustalonych
współsprawców była
bowiem bezsporna.
Mianowicie wyjęli oni
spod władztwa
pokrzywdzonej
przedmiotowy pojazd
stanowiący desygnat
rzeczy ruchomej, a także
objęli nad nim władztwo.
Z uwagi na wartość
tego pojazdu tj. kwotę
1000 złotych spełnione
zostały także wymogi
kontrawencjonalizacji. Nie
budzi również żadnych
wątpliwości spełnienie
przez oskarżonego i
jego współnika znamion
podmiotowych tego
występku, albowiem
doskonale zdawali sobie
sprawę, iż owa rzecz
jest dla nich rzeczą
cudzą, a także poprzez
późniejsze zachowania
dali wyraz istnienia w
momencie zaboru zamiaru
przywłaszczenia owego
pojazdu.

W ocenie Sądu
Rejonowego pomimo
faktu, iż to M.
O. dokonał zaboru
powyższego pojazdu rola,
charakter przestępnego
porozumienia zawartego
między współnikami
pozwala uznać A. F. (1)
za współsprawcę rzeczonyj
kradzieży, a nie za
jedynie pomocnika M. O..
O powyższym świadczy
niewątpliwie fakt, iż dla
nieletniego udział A. F.
(1) w tym przedsięwzięciu
był niezbędny dla podjęcia

przez niego na dobro prawnego w postaci mienia pokrzywdzonej. Nadto warto zwrócić uwagę, iż A. F. (1) był obecny przez cały okres czasu zaboru mienia, a co więcej sam wszedł on później w posiadanie tego motoru tj. objął władztwo na rzecz pochodzącą z przestępstwa. O możliwości przyjęcia współsprawstwa świadczy również późniejszy przebieg działań wspólników, gdzie to A. F. (1) dokonał sprzedaży rozkręconego pojazdu, a następnie podzielił uzyskaną z tego tytułu kwotę, sam zachowując dla siebie znaczącą część uzyskanych środków. Sąd Rejonowy zważył także na fakt, iż oskarżony przedmiotowe przestępstwo traktował jako własne działanie o czym najlepiej świadczą jego wyjaśnienia złożone w toku tego procesu. Stąd też Sąd Rejonowy na gruncie powyższych ustaleń faktycznych uznał A. F. (1) za współsprawcę czynu zabronionego opisanego w art. 278 § 1 k.k.

Natomiast w realiach poczynionych przez Sad ustaleń faktycznych nie sposób było przypisać oskarżonemu zaboru akumulatorów, które to przedmioty były przedmiotem przestępnego

współdziałania kuzynów F. oraz M. O..

Wobec stwierdzenia, iż zachowanie A. F. (1) wypełniło znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu zabronionego pod groźbą kary konieczne było ustalenie stopnia społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowania pod kątem materialnej definicji przestępstwa zawartej w art. 1 § 2 k.k. Kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości zostały przez ustawodawcę wymienione w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu nieznacznym, aczkolwiek wyższym niż znikomym. Na powyższe stwierdzenie składają się następujące okoliczności ; znakomitą większość znamion czynu

zabronionego zostało zrealizowane przez M. O., który to sprawca był niewątpliwie inicjatorem i spiritus movens owego przestępnego współdziałania. Za przyjęciem niewielkiego stopnia społecznej szkodliwości przemawiał także fakt stosunkowo niewielkiej wartości mienia skradzionego przez oskarżonego. Nadto w ocenie Sądu w sposób redukujący na stopień karygodności owego zachowania miał także wpływ fakt, iż przedmiotowe zabudowania uchodziły w środowisku lokalnym za opuszczone. Natomiast na niekorzyść oskarżonego działał fakt jego współsprawstwa z osobą nieletnią. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego A. F. (1) spełniało materialną definicję przestępstwa współtworzoną przez przymiot karygodności.

Sąd ocenił także, iż zachowanie A. F. (1) było zawinione tj. zgodnie z normatywną teorią winy można mu postawić relewantny zarzut, iż dopuścił się przedmiotowego zachowania. Przede wszystkim jak wynika z niekwestionowanej opinii biegłych psychiatrów oskarżony posiadał zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz

możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Nadto Sąd stwierdził również, iż z uwagi na stopień rozwoju oskarżonego musiał on zdawać sobie z reguł rządzących prawidłowym funkcjonowaniem w społeczeństwie w tym konstytucyjną ochroną posiadania oraz prawa własności. Co więcej fakt uprzedniego dwukrotnego skazania za przestępstwa przeciwko mieniu winno uzmysłwić oskarżonemu bezprawność tego rodzaju działań i wpłynąć na jego proces decyzyjny. Dodatkowo zebrany materiał dowodowy nie pozwolił także na stwierdzenie, iż oskarżony znajdował się w jakiejś anormalnej sytuacji motywacyjnej bądź też działał w stanie wyższej konieczności lub w innych warunkach pozwalających na wyłączenie bądź zredukowanie jego winy. Stąd też Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego A. F. (1) było zawinione i brak jest okoliczności limitujących stopień jego winy, który zważywszy na dotychczasową karalność oskarżonego jest wyższy od typowego stopnia winy przy przestępstwie kradzieży.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał A. F. (1) za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		M. F. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Natomiast odnośnie oskarżonego M. F. (1) należało zważyć, iż zgodnie z aktem oskarżenia stanął on pod zarzutem, iż w dniu 11 września 2019 roku w miejscowości M. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami po uprzednim wylamaniu elementu ościeżnicy w drzwiach wejściowych przedostał się do wnętrza budynku gospodarczego skąd dokonał kradzieży motoroweru marki R. (...) o nr rej. (...) wartości 1000 złotych oraz dwóch akumulatorów nieznanej marki wartości 50 złotych w wyniku czego powstała strata w mieniu o łącznej wartości 1100 złotych na szkodę M. i U. A.. Natomiast w świetle poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, iż M. F. (1) wraz z M. O. oraz M. F. (2) dokonał włamania do przedmiotowej posesji dzień wcześniej, a przedmiotem ich zaboru nie był motor i akumulatory lecz jedynie 4 akumulatory, szlifierka kątowna oraz naboje</p>			

do osadzaka. W związku z powyższym w pierwszym rzędzie Sad Rejonowy poczynił rozważania dotyczące zakresu skargi oskarżyciela publicznego.

Odnosząc się do tej okoliczności należy kategorycznie zastrzec, iż w świetle nie budzącego wątpliwości orzecznictwa Sądu Najwyższego Sąd nie jest związany opisem czynu przedstawionego w skardze oskarżycielskiej. Do utrzymania się w granicach skargi należy jednak pozostać w zakresie tożsamości czynu zarzucanego oskarżonemu tj. jak się podaje w doktrynie zdarzenia historycznego, będącego zarzewiem procesu karnego. Dla definiowania granic tego zdarzenia historycznego powołuje się różne kryteria o charakterze negatywnym tj. tożsamość miejsca zdarzenia, tożsamość czasu zdarzenia, tożsamość pokrzywdzonych, tożsamość zagrożonego dobra prawnego czy wreszcie przez niektórych dodawana tożsamość czynności wykonawczej sprawcy. W realiach przedmiotowej sprawy warto zwrócić uwagę na sposób redakcji zarzutu aktu oskarżenia : mianowicie M. F. (1) nie został oskarżony o działanie wspólnie z A. F. (2), a jedynie

o działanie z innymi ustalonymi sprawcami. W ocenie Sadu Rejonowego skazanie M. F. (1) za dokonane przez niego włamanie nie stanowi wyjścia poza zakres skargi oskarżycielskiej. W tej mierze warto zwrócić uwagę, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi tożsamość miejsca, pokrzywdzonego, naruszonego dobra prawnego. Nadto tożsamy jest także sposób działania sprawców. Natomiast różnica względem treści skargi oskarżycielskiej dotyczy tylko niektórych przedmiotów będących obiektem zaboru (tj. dodanie szlifierki i nabojów obok akumulatorów i wyeliminowanie skradzionego później motoroweru) oraz daty dziennej tego przestępstwa, które faktycznie popełnione było dzień wcześniej. Co więcej jeszcze raz należy zwrócić uwagę, iż M. F. (1) nigdy nie został oskarżony o popełnienie przestępstwa we współsprawstwie z A. F. (1). Tym samym biorąc pod uwagę poniższe okoliczności Sad Rejonowy zważył, iż pomimo pewnych wad aktu oskarżenia dopuszczalne będzie skazanie M. F. (1) za przypisane mu zachowania jako działanie mieszczące się w zakresie skargi oskarżycielskiej.

Natomiast odnosząc się do realizacji znamion przedmiotowych przestępstwa stypizowanego w art. 279 § 1 k.k. Sad Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż M. F. (1) swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe tego występkę. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż oskarżony w sposób własnoręczny dokonał przełamania zabezpieczenia zamkniętego pomieszczenia w postaci drzwi, kłódek i zamków, a następnie dokonał zaboru znajdujących się w owym pomieszczeniu rzeczy ruchomych. Dla przypisania przestępstwa kradzieży z włamaniem nieistotna była natomiast wartość owych składników mienia wyjętych spod władztwa pokrzywdzonych. Sad Rejonowy nie miał także wątpliwości, iż oskarżony działał przełamując owe zabezpieczenia z zamiarem zaboru nieokreślonych wówczas ruchomości w celu przywłaszczenia. Za takim przebiegiem zdarzenia świadczą nie tylko zasady doświadczenia życiowego lecz przede wszystkim jasne zeznania M. O., który stwierdził, iż działaniem sprawców była od początku zabór znalezionych tam

rzeczy. Także zachowanie oskarżonego po popełnieniu tego czynu zabronionego, który zatrzymał naboje i szlifierkę świadczy pośrednio, iż działał on w zamiarze przywłaszczenia owych cudzych rzeczy stanowiących własność M. i U. A.. W związku z powyższym Sad Rejonowy stwierdził, iż M. F. (1) zrealizował znamiona występków kradzieży z włamaniem.

Niemniej jednak w okolicznościach przedmiotowej sprawy niezbędnym było poczynienie rozważań czy owe zachowanie nie stanowiło wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 283 k.k. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż z przypadkiem mniejszej wagi mamy do czynienia w sytuacji gdy ogólnie okoliczności przedmiotowo – podmiotowo stanu faktycznego wskazują na niższy niż typowy stopień społecznej szkodliwości danego czynu w odniesieniu do typu podstawowego. W ocenie Sadu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy usprawiedliwione jest zakwalifikowanie czynu popełnionego przez M. F. (1) jako wypadku mniejszej wagi. Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim stosunkowo niska wartość

skradzionych rzeczy. Oczywiście niska wartość zabranych rzeczy nie stanowi jedynego czynnika warunkującego przejście na typ uprzywilejowany. Niemniej jednak okoliczność ta jest jednym z doniosłych podstaw nakazujących przyjęcie właśnie takiej kwalifikacji. Nadto Sąd Rejonowy zważył, iż sprawcy nie działali z premedytacją albowiem przed przyjściem na działkę A. nie planowali oni jakiegokolwiek kradzieży, jak to było w przypadku działania A. F. (2) i M. O. dnia następnego. Nadto na korzyść oskarżonego przemawia także fakt, iż przedmiotowa posesja uchodziła w okolicy za opuszczoną, Podobnie należy zwrócić uwagę, iż zabezpieczenia owej zamkniętej przestrzeni nie mogły zostać uznane za szczególnie wyrafinowane. Dlatego też Sąd Rejonowy pozwolił sobie zakwalifikować owo włamanie jako wypadek mniejszej wagi. Jednocześnie nie ulega żadnym wątpliwości, iż stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowania należy uznać za średni i jako taki wypełniający materialną definicję przestępstwa określoną w art. 1 § 2 k.k.

Nadto Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego było

zawinione albowiem M. F. (1) w trakcie czynu miał zachowaną zdolność jego rozpoznania oraz pokierowania swoim postępowaniem. W przedmiotowej sprawie nie zaszły żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego jak choćby stan wyższej konieczności czy anormalna sytuacja motywacyjna. Należało zważyć także, iż oskarżony w chwili czynu ukończył 18 lat przez co z pewnością zdawał sobie sprawę z prawnej ochrony mienia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż czyn oskarżonego M. F. (1) należy uznać za zawiniony w myśl art. 1 § 3 k.k.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie VI wyroku uznał M. F. (1) za winnego przestępstwa kradzieży z włamaniem, przyjmując iż czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. F. (1)	I	kara ograniczenia wolności	Przestępstwo stypizowane w art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Identycznie zagrożone jest przestępstwo kradzieży z włamaniem przy przyjęciu przypadku mniejszej wagi. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie występki przypisany każdemu z oskarżonych był zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jednocześnie z uwagi na treść art. 37 a k.k. owo ustawowe zagrożenie zostało z mocy tego przepisu rozszerzone także na możliwość wymierzenia

kary ograniczenia wolności bądź grzywny. Nadto wymiarzenie w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności było limitowane treścią art. 58 § 1 k.k. według, której to dyrektywy jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Sąd Rejonowy przy wymiarze kary oskarżonemu M. F. (1) zobowiązany był również mieć na względzie fakt, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym albowiem w chwili czynu nie ukończył 21 lat, a w chwili orzekania nie przekroczył lat 24. Tym samym wobec oskarżonego kara winna stanowić głównie element wychowawczy, co w żadnym razie nie stanowi podstawy do automatycznego przyjmowania nakazu jej łagodnego charakteru, a jedynie taki wybór jej rodzaju i ilości ażeby wywołać w oskarżonym efekt resocjalizacyjny. Pozostałe dyrektywy wymiaru kary zostały zawarte w art. 53 k.k. i tak w świetle tego przepisu Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc,

by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą

w postępowaniu przed sądem lub prokuratorem.

Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy zważył, iż nie sposób jest uznać, że jedynie kara pozbawienia wolności mogłaby w sposób właściwy oddziaływać na osobę A. F. (1). W tej mierze Sąd oczywiście dostrzegł fakt, iż oskarżony był już wcześniej dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Niemniej jednak warto zwrócić uwagę, iż pierwsze z tych zachowań miało miejsce prawie 10 lat temu. Natomiast skazanie z 2018 roku dotyczyło przestępstwa oszustwa, a więc zachowania rodzajowo zupełnie odmiennego od przestępstwa przypisanego oskarżonemu w tym procesie. Nadto warto zwrócić uwagę, iż A. F. (1) w toku przedmiotowego procesu w pełny sposób współpracował z przedstawicielami wymiaru sprawiedliwości. W szczególności od samego początku konsekwentnie przyznawał się do przypisanego mu czynu. Co więcej w przeciwieństwie do M. F. (1) oskarżony nie starał się deprecjonować swojej roli w całym przestępstwie, a jego wyjaśnienia w tym zakresie były w pełni

koherentne z zeznaniami M. O.. Sąd zważył także na postawę oskarżonego w toku rozprawy głównej, w której wyrażała się jego pokora i skrucha. Nadto należy zwrócić uwagę, iż w chwili obecnej oskarżony pracuje zawodowo, co rodzi nadzieje, że w połączeniu z oddziaływaniem kary ograniczenia wolności w sposób trwały zejdzie z drogi przestępstwa. Nadto warto zwrócić uwagę na stosunkowo niewielki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Dodatkowo należy zważyć na fakt, iż co prawda A. F. (1) był współsprawcą tego przestępstwa, niemniej jego rola w tym inkryminowanym działaniu była daleko mniejsza od działania M. O.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż wobec oskarżonego wystarczającym oddziaływaniem będzie wymierzenie mu kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. Jednocześnie wspomniany miesięczny wymiar owej nieodpłatnej, kontrolowanej pracy nie będzie uniemożliwiać oskarżonemu

		<p>wykonywanie stałej pracy zarobkowej, która to praca w ocenie Sądu będzie najlepszym remedium na ponowne wdrożenie oskarżonego właściwego funkcjonowania w społeczeństwie. Stąd też punkcie I wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. Natomiast z uwagi na zmianę treści art. 37 a k.k. wraz z dniem 24 czerwca 2020 roku niezbędne było w przedmiotowej sprawie zastosowanie art. 4 § 1 k.k. albowiem nie ulega żadnym wątpliwości, iż poprzedni stan prawny był dla A. F. (1) korzystniejszy</p>
A. F. (1)	II	<p>Natomiast z uwagi na wspomnianą już potrzebę wdrażania oskarżonego do poprawnego funkcjonowania w społeczeństwie niezbędne okazało się nałożenie na oskarżonego obowiązku w okresie próby wykonywania kary ograniczenia wolności stałej pracy zarobkowej. Oskarżony wysłuchany w toku rozprawy sądowej zdawał sobie sprawę z korzystnego oddziaływania tego rodzaju zobowiązania probacyjnego na</p>

		kształtowanie jego postawy w okresie odbywania kary ograniczenia wolności
A. F. (1)	III	<p>Nie ulegało natomiast wątpliwości, iż A. F. (1) swoim zachowaniem w sposób bezpośredni wyrządził pokrzywdzonej R. A. szkodę majątkową. Przez to zgodnie z art. 46 § 1 k.k. konieczne było wyrzeczenie o środka kompensacyjnym w postaci obowiązku naprawienia szkody. W tej kwestii należy stwierdzić, iż w toku niniejszego procesu nie była przedmiotem sporu, którejkolwiek ze stron wartość owego motoroweru, którą ojciec pokrzywdzonej wycenił na kwotę 1000 złotych. Jednocześnie należało mieć na względzie fakt, iż pokrzywdzona uzyskała już 500 złotych poprzez wpłatę akonto skradzionego pojazdu przez matkę M. O.. W związku z powyższym na dzień wydania wyroku pozostała szkoda do naprawienia wyrażała się w kwocie 500 złotych. Oczywiście Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę, iż zgodnie z regulacjami kodeksu cywilnego odpowiedzialność A. F. (1) jest w tym zakresie solidarna z odpowiedzialnością M. O.. Niemniej jednak z uwagi na brak</p>

			wyroku skazującego tego współsprawcy nie sposób było zawrzeć w punkcie III wyroku zastrzeżenia o solidarnej odpowiedzialności A. F. (1)
A. F. (1)	IV		Z uwagi na fakt, iż oskarżony A. F. (1) był w toku postępowania przygotowawczego pozbawiony wolności, z uwagi na jego zatrzymanie, aktualność zachowała dyspozycja art. 63 § 1 k.k., który to przepis nakazuje zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary orzeczonej wyrokiem sądu, co też uczynił Sąd w punkcie IV uzasadnianego orzeczenia.
M. F. (1)	VI		Wymierzając karę oskarżonemu M. F. (1) Sąd Rejonowy miał na względzie jego młody wiek i fakt, że oskarżony dopiero wkracza w swoje dorosłe życie, przez co poziom jego zrozumienia pewnych zasad życia społecznego może różnić się jeszcze od poziomu przeciętnego obywatela. Nadto należało zważyć, iż M. F. (1) jest osobą niekaraną, która nigdy wcześniej nie była przedmiotem zainteresowań wymiaru sprawiedliwości. Co więcej oskarżony F. podczas rozprawy wyraził skruchę i zdawał sobie sprawę z naganności swojego postępowania. W związku z powyższym w przypadku

M. F. (1) Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż błędem byłoby wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności, która to kara przy tego rodzaju ustawowego zagrożenia winna stanowić karę ultima ratio. W ocenie Sądu dla resocjalizacji oskarżonego całkowicie wystarczające będzie zastosowanie kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Tego rodzaju oddziaływania w sposób najpełniejszy zrealizuje także dyrektywę wychowawczego oddziaływania na młodocianego. Jednocześnie wskazany przez Sąd wymiar 30 godzin prac w stosunku miesięcznym nie uniemożliwi oskarżonemu kontynuacji obowiązku szkolnego czy też rozpoczęcia stałej pracy zarobkowej. Sąd Rejonowy wymierzając karę 8 miesięcy ograniczenia wolności tj. karę stanowiącą 1/3 ustawowego zagrożenia wziął pod uwagę także fakt, że oskarżony w sposób aktywny uczestniczył w realizacji wszystkich znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem. Natomiast wcześniejsza niekaralność oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości

			tego czynu przeciwstawił się wymierzeniu oskarżonemu kary surowszej.
M. F. (1)	VII		Podobnie jak w przypadku oskarżonego A. F. (1) również w kazusie M. F. (1) Sąd Rejonowy uznał, iż zasadne będzie nałożenie na oskarżonego quasi obowiązku probacyjnego w postaci zobowiązania do kontynuowania edukacji bądź podjęcia stałej pracy zarobkowej. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż podjęcie przez oskarżonego tego rodzaju czynności pozwoli zwiększyć resocjalizacyjne oddziaływanie wymierzonej mu kary 8 miesięcy ograniczenia wolności.
M. F. (1)	VIII		Natomiast zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w połączeniu z wiążącym wnioskiem oskarżyciela posiłkowego obligatoryjne było nałożenie na M. F. (1) środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. W realiach tego procesu nie ulegało wątpliwości, iż skradzione przez oskarżonego przedmioty stanowiły wartość około 300 złotych. W tej materii warto zważyć na relewantne oświadczenie pokrzywdzonego M. A. (1) oraz brak sprzeciwu odnośnie tej kwestii przez którąkolwiek ze stron procesu. Stąd też w

			punkcie VIII wyroku Sąd Rejonowy nakazał oskarżonemu M. F. (1) zapłacić na rzecz pokrzywdzonych M. i U. A. kwotę 300 złotych. Podobnie jak w przypadku tego środka dotyczącego A. F. (1) z uwagi na brak skazania pozostałych współsprawców tego włamania nie sposób było zastrzec w treści tego wyrzeczenia solidarności z pozostałymi sprawcami kradzieży.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
Sąd nie orzekł przepadku korzyści uzyskanej przez A. F. (1) z przypisanego mu przestępstwa albowiem			

zgodnie z treścią art. 45 k.k. przypadku takowej korzyści nie orzeka się w sytuacji, kiedy korzyść ta podlega zwrotowi uprawnionej osobie. W realiach niniejszego wyroku na oskarżonego został nałożony środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż środek o którym mowa w art. 46 k.k. stanowi desygnat pojęcia „podlega zwrotowi uprawnionej osobie” Tym samym zważywszy, iż korzyść jaką odniósł A. F. (1) nie przekroczyła wysokości nałożonego na niego środka kompensacyjnego bezzasadnym było orzeczenie przypadku osiągniętej przez niego korzyści majątkowej tj. kwoty 12 złotych.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

V

Natomiast w punkcie V wyroku Sąd Rejonowy obciążył oskarżonego A. F. (1) kwotą 180 złotych tytułem opłaty wyszczególnionej w ustawie o opłatach w sprawach karnych. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał fakt, iż oskarżony jest osobą w pełni zdolności

	<p>zarobkowych, a także zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Natomiast w ocenie Sądu niezasadne byłoby obciążanie oskarżonego wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa albowiem gro z tych wydatków stanowiły koszty opinii biegłych psychiatrów, który to koszt nie był przecież w żaden sposób wywołany zachowaniem oskarżonego, a w szczególności symulowaniem przez niego okoliczności mogących świadczyć o jego braku winy w rozumieniu art. 31 § 1 k.k.</p>	
IX	<p>Rozliczając koszty procesu odnośnie oskarżonego M. F. (1) Sąd wziął pod uwagę zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą w przypadku skazania oskarżony zobowiązany jest pokryć wydatki poniesione przez Skarb Państwa oraz uiścić opłatę w kwocie wynikającej z ustawy o opłatach w sprawach karnych. Jednocześnie w ocenie Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie nie zaszły żadnej względy słuszności nakazujące skorzystać z dyspozycji zawartej w art. 624 § 1 k.p.k. Co prawda M. F. (1) realizuje jeszcze obowiązek szkolny. Niemniej jednak w przedmiotowej sprawie wydatki związane z jego</p>	

	udziałem w sprawie nie były ponadstandardowe i uiszczenie przez niego sumy 280 złotych z pewnością nie przekracza możliwości zdrowego 18 latka.	
1.Podpis		